

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ PIERRE DE LANNUX

ΤΟ ΚΑΡΑΒΙ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ

ΤΟΝ καιρό που ο περίφημος Γάλλος ναύαρχος Συφφρέν εξουσίαζε τον Ινδικό Ωκεανό κ' είχε κάνει συμμάχους του κατά των Αγγλων όλους τους Ινδούς ηγεμονίσκους των παραλίων, ο Παρισινός ευπατρίδης κόμης ντε Λορρί στάλθηκε από τον βασιλέα της Γαλλίας ως προσωρινός πρεσβευτής του στην Αύλη του Μαχαραγιά του Σοντεϋπούρ.

Μέσα σε λίγους μήνες, ο γέρο Μαχαραγιάς εξετίμησε εξαιρετικά τον νεαρό πρεσβευτή. Δεν γινόντουσαν τελετές, κυνήγια μέσα στη ζούγκλα και αγώνες, στους οποίους νά μην είχε προσκληθή πρώτος-πρώτος ο κόμης ντε Λορρί, που διακρινόταν παντού με το λαμπρό του παρουσιαστικό και με τη χάρι της όμιλίας του. Έτσι όλοι οι κάτοικοι της Ινδικής εκείνης χώρας τον αγαπούσαν πολύ, πράγμα που τον διευκόλυνε πολύ στην άποστολή του.

Σ' αυτό το σημείο βρισκόντουσαν τα πράγματα, όταν, μιά μέρα, μερικοί ψαράδες έφτασαν και του ανήγγειλαν ότι ο Αγγλος ναύαρχος Χιούζ, αφού κατάρθωσε να περάσει κρυφά τη νύχτα με τρία καράβια του μέσ' απ' τον γαλλικό στόλο, πλησίαζε στο Σοντεϋπούρ, όχι βέβαια με καλούς σκοπούς. Τα τρία αγγλικά καράβια έστερουντο έντελως τροφίμων και θα έκαναν τα πάντα για να κυριεύσουν τα τρόφιμα από τα όποια ξεχειλίζει η πόλις. Μά το Σοντεϋπούρ ήταν άνωχύρωτο και δεν θα μπορούσε ν' αντιτάξη την παραμικρή άμυνα. Τότε ο Μαχαραγιάς κ' οι σύμβουλοί του, κατατρομαγμένοι, προσκάλεσαν τον κόμητα ντε Λορρί και τον ρώτησαν τί έπρεπε να κάνουν. Τότε εκείνος τους απάντησε ότι ανέλαμβανε ο ίδιος να αποκρούση τους Αγγλους, φτάνει να τον αφήναν ελεύθερο να κάνει ό,τι ήθελε.

Όλοι άμέσως πήραν θάρρος από τα λόγια του και τον παρακάλεσαν άμέσως ίκετευτικά να προστάξη ό,τι ήθελε. Ο κόμης ζήτησε τότε να του παραχωρήσουν όχτώ διαλεχτούς Ινδούς, καθώς κι έναν διερμηνέα για να μπορη να τους μεταβιάξη τις διαταγές του. Ζήτησε ακόμα και το κομψό πλοiάριο με το όποιο έκανε ο Μαχαραγιάς τα κυνήγια του στο ποτάμι. Έννοείται, όλα του παραχωρήθηκαν άμέσως.

Τότε, με μεγάλη μυστικότητα, ο κόμης γέμισε το κύτος του πλοiαρίου του με δεμάτια ξύλα πασαλειμμένα με άφθονη μπαρούτη κι έφωδιάστηκε με άρπάγες και με σχοινιά και με ό,τι χρειάζεται ένα καλό πυρπολικό.

Έπειτα, περίμενε να νυχτώση, γιατί ήταν βέβαιος ότι ο ναύαρχος Χιούζ μονάχα μέσ' στο σκοτάδι θα πλησίαζε στην άκτι. Τότε κι αυτός θα κολλούσε το πυρπολικό του στο καλύτερο καράβι του, θα το τίναζε στον άερα και θ' ανάγκαζε έτσι τ' άλλα δυο να φύγουν.

Οί όχτώ άνδρες του πληρώματός του ήσαν πρώτης τάξεως κολυμβηται, ο δε διερμηνεύς που λεγόταν Χάνουμ ήταν ένας γίγας με πελώρια χέρια, ο όποιος θα μπορούσε με μιά γροθιά του να σκοτώση ταύρο!

Είχε νυχτώσει πειά κι ο κόμης ντε Λορρί έτοιμαζόταν να επιβιβάσθη στο πλοiάριο, όταν εξαφνα μιά σιλουέττα —μιά γυναίκα που το μισό πρόσωπό της το σκέπαζε ένας πέπλος— τον πλησίασε και του ψιθύρισε στ' αúτι:

— Έχε το νού σου σ' αυτόν που πήρε χρυσάφι από τους Αγγλους!

Ο κόμης, εξαφνιασμένος, γύρισε και θέλησε να ρωτήση περισσότερα την γυναίκα. Μά εκείνη ξέφυγε μέσ' απ' τα χέρια του και χάθηκε μέσα στους όλοσκότεινους δρόμους της προκυμαίας.

Αν και δεν ήταν καθόλου καχύποπτος, ο κόμης ντε Λορρί έκρινε φρόνιμο να λάβη ύπ' όψει του μιά τέτοια προει-

δοποίησι. Μπήκε λοιπόν πρώτος στο καράβι κι έλαβε μερικά μέτρα, των όποιων το αποτέλεσμα θα δούμε άμέσως παρακάτω.

Έπειτα μπήκε και το πλήρωμα και το πυρπολικό ξεκίνησε.... Ήταν όμως τόσο κομψό που δεν προκαλούσε καμιά ύποψια.

Και νά, σε λίγο φάνηκαν ή τρεις άγγλικές φρεγάτες, πελώριες μέσα στο σκοτάδι, που έπλεαν με τα φώτα σβησμένα.

Έπάνω στο πυρπολικό, οι Ινδοί μανουβράριζαν νωγελικά, αν και ζύγωναν πειά στον κίνδυνο. Κάτω στο άμπάρι, ο κόμης μετεβίαζε έξω τις διαταγές του στο πλήρωμα.

Έξαφνα, ο κόμης, κυττάζοντας στα μάτια τον Ινδό γίγαντα, του είπε:

— Χάνουμ, ή στιγμή έφτασε! Έτοιμασε την θρυαλλίδα! Μιέ το σύνθημα που θα δώσω, οι έξη ναύτες μας θα ρίξουν τους γάντζους τους στο έγγλέζικο κι έτσι το πυρπολικό μας θα κολλήση σ' αυτό... Άμέσως κατόπιν θα αδειάσουν τα όπλα τους πυροβολώντας τους Αγγλους που θα βρίσκονται τυχόν στο μέρος που θα πιαστούν οι γάντζοι, για να μην επιχειρήσουν να τους ξεγαντζώσουν... Άφου δέ τα

κάνουμε όλα αυτά και βάλουμε φωτιά, θα πέσουμε στη θάλασσα και θ' αρχίσουμε να κολυμπάμε, τραβώντας προς την άκτι... Κατάλαβες;

Μά την ίδια στιγμή το πρόσωπο του Χάνουμ πήρε μιά σαρκαστική έκφραση. Τράβηξε το πελώριο γιαταγάκι του, που ένας άλλος άνθρωπος ούτε με τα δυο του χέρια δεν θα μπορούσε να το σηκώση και το ύψωσε άπειλητικά.

— Όχι, σαχίμπ! (κύριε) φώναξε. Ούτε το φυτίλι θ' ανάψω, ούτε γάντζους θα ρίξουμε, ούτε στη θάλασσα θα πέσουμε!..

— Φοβάσαι μήπως το νερό ή τη φωτιά; Έκανε ο κόμης, προσποιούμενος ότι δεν καταλαβαίνει.

— Όχι.

— Τότε τί σκέφτεσαι να μου προτείνης;

— Ο Χάνουμ είν' αφέντης έδω! φώναξε ο Ινδός άγρια. Χάνουμ φίλος των Αγγλων που δίνουν χρυσάφι!.. Κι αν δεν ύπακούσης... (και το γιαταγάκι έλαμψε άπειλητικά) προσκάλεσε τον βασιληά σου της Γαλλίας και

θα δής αν μπορη να σε βοηθήση...

Ο κόμης ντε Λορρί δεν τάχασε καθόλου.

Χαμογέλασε μόνο και είπε:

— Χάνουμ, είσαι βλάκας! Ξέρεις σε ποιόν μιλάς; Άν και είσαι στην ύπηρεσία του βασιλέως της Άγγλιας, είμαι και πάλι άρχηγός σου. Φαντάστηκες λοιπόν πως οι Αγγλοι μποροϋσαν να κάνουν την συνωμοσία αυτή, χωρίς να πάρουν κι έμένα με το μέρος τους;... Νόμισες λοιπόν ότι έσυ μόνο ήσουν συνεννοημένος μαζί τους;

Ο Ινδός τέντωσε τα μάτια του κατάπληκτος.

— Έμπρός! Είνε πειά περιττό να προσποιούμεθα μεταξύ μας, εξακολούθησε ο κόμης ντε Λορρί. Κι αφού δεν πρόκειται να επιτεθούμε έναντίον των γενναιοδώρων φίλων μας Αγγλων, αλλά απεναντίας να τους οδηγήσουμε στο Σοντεϋπούρ, άς πιούμε ένα ποτήρι στην ύγειά τους. Νά, εκεί πέρα, κάτω απ' αυτά τα μεταξωτά, έχω μερικές μπουτίλιες

ροϋμι... Πως σου φαίνονται αυτά τα μεταξωτά... Άξίζουν πολύ, έ;... Μά πιο πολύ αξίζει το χρυσάφι που θα μας δώσουν οι Αγγλοι... Δεν τις βρήκες ακόμα τις μπουτίλιες; Ψάξε καλύτερα!

Ο Ινδός είχε σκύψει κι έψαχνε, όταν εξαφνα έβγαλε ένα δυνατό ούρλιαχτό, άναπήδησε και σωριάστηκε κάτω σπαράζοντας. Ένας τρομερός πόνος διαβαζόταν στο πρόσωπό του.

— Α! ξέχασα να σε ειδοποιήσω! Έκανε ειρωνικά ο κόμης. Κάτω από τα μεταξωτά είχα κρύψει και μιά παγίδα σαν

αυτές που στήνουν στις τίγρεις... Τέτοια τιμή μόνο άξιζε στο βρωμερό χέρι σου, προδότη!... Πάψε να φωνάζεις έτσι, γιατί άλλοιώς το πιστόλι μου θα σε κάνει να σωπάσης για πάντα. Κι' εξακολούθησε να μεταβιάζης τις διαταγές μου γιατί το πλήρωμα μπορεί να κάνει καμμία άδεξιότητα.

Οι "Αγγλοι που ήσαν συνεννοημένοι με τον Χάνουμ, άφησαν τη βάρκα να πλησιάση στη ναυαρχίδα τους κι' έπειτα φώναξαν να διπλωρώση σ' αυτό για να δώσουν διαταγές.

Έτσι ο έχθρος ο ίδιος βοηθούσε τον κόμητα ντέ Λορρι να πραγματοποιήση το σχέδιό του... "Όλα πήγαιναν θαυμάσια...

Μέσα στο άμπάρι του πυρπολικού, ο κόμης έδινε διαταγές για τις μανούβρες κι' ο Χάνουμ, σωριασμένος καταγής, με το χέρι του πιασμένο στην παγίδα από την οποία δεν μπορούσε να ξεφύγη, με το πρόσωπό του πλημμυρισμένο από ιδρώτα, επανελάμβανε με στριγγή φωνή τις διαταγές του.

Λικνιζόμενο πάνω στην γαλήνια θάλασσα, το πυρπολικό πλησίασε στην ναυαρχίδα και πήγε και διπλώρωσε προς το μέρος της πρύμνης, γιατί εκεί βρισκόντουσαν ή αποθήκες των πυρομαχικών...

Ο κόμης έβγαλε το τσακμάκι του και άναψε την θρουαλλίδα σε δυο βημάτων απόστασι από τον αίχμάλωτο... "Έπειτ' από ένα-δυο λεπτά το πυρπολικό θα φλεγόταν σαν πυροτέχνημα...

Τότε ο Γάλλος αξιωματικός κι' ο μιγάς κυττάχτηκαν...

Στον 'Ινδό, ο τρόμος ήταν τώρα πιό δυνατός από το μίσος του. Ο κόμης δίσταζε...

Τέλος έκανε ένα βήμα προς την παγίδα, μα εξαφνα στάθηκε... Δεν μπορούσε να κάνει μιά τέτοια τρελλή γενναιοψυχία που θα ίσοδυναμούσε μ' αυτοκτονία. Σίγουρα αν τον άπελευθέρωνε, ο Χάνουμ θα τον έσφαζε με το γιανταναί του. Τι μπορούσε να περίμενε κανείς από ένα άγριο θηρίο; Ο προδότης έπρεπε να ύποστη την τύχη του...

"Εξαφνα, κραυγές άκούστηκαν από πάνω, συνοδευόμενες από πυροβολισμούς. Οι "Αγγλοι είχαν άνακαλύψει, πολύ άργά, τί είδους ήταν το καράβι που είχε πάει να τους πιλοτάρι...

Το πυρπολικό φούντωνε τώρα απ' όλες τις μεριές! Μ' ένα πήδημα, ο κόμης ντέ Λορρι βρέθηκε στη σκάλα της γεφύρας και φώναζε στους ναύτες του, δείχνοντας τους την ακτή:

- Σωθήτε!... Ριχτήτε στη θάλασσα!...

"Ετοιμαζόταν να πέση κι' αυτός στη θάλασσα τελευταίος, όταν εξαφνα στάθηκε άκούγοντας έναν δυνατό στεναγμό πόνου κάτω στο άμπάρι... Ο Χάνουμ είχε έπιχειρήσει μιά τελευταία προσπάθεια ν' άπελευθέρωση το χέρι του, μα ή παγίδα είχε σφίξει τις σάρκες του και τα κόκκαλά του άκόμη πιό δυνατά.

Σωριασμένος καταγής, γεμάτος αίματα, άπελπισμένος, έκλαιγε και σπάραζε...

Κάτι παράδοξο γίνηκε τότε... Ύπακούοντας μονάχα στην καρδιά του, ξεχνώντας πειά κάθε λογική και φρόνησι, ο κόμης πλησίασε και γονάτισε πλαί στον 'Ινδό.

"Εξω ή πυρκαϊά άναθε όλοένα και με δυσκολία άνάπνεε κανείς μέσα στο άμπάρι... Τά φλογισμένα ξύλα τριζοβολούσαν...

Ο κόμης ύπομονετικά άρχισε να ξεμπλέκη τά ελατήρια, έσπασε την κλειδαριά της παγίδας, παραμέρισε τά δυο σιδερένια χέρια που είχαν άρπάξει το μπράτσο του 'Ινδού κι' έπειτα, άπλώνοντας το χέρι του, έδειξε στον αίχμάλωτο του την πόρτα και την έλευθερία...

Την ίδια στιγμή, ένα πρώτο βαρελάκι της μπαρούτης έσκασε με διαβολικό πάταγο στην πρύμη του πυρπολικού. Ο Χάνουμ ώρμησε έξω και πίσω του, ο κόμης, ξέφυγε με τη σειρά του...

Οι δυο άντρες ρίχτηκαν ο ένας κατόπι του άλλου στη θάλασσα...

Πίσω τους το πυρπολικό καιγόταν πειά ολόκληρο... Τά βαρέλια της μπαρούτης άρχισαν να σκάζουν στη σειρά, ενώ από την άγγλική ναυαρχίδα, στην οποία είχε μεταδοθή ή φωτιά, άρχισαν ν' άνυσώνωνται ή πρώτες φλόγες...

Σε λίγο θα έκραγούν ή μπαρουταποθήκες της και τότε όλα θα τελειώσουν...

Μέσα στο μαύρο νερό, ο κόμης τραβάει κολυμπώντας προς την ακτή... Στον

ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

Ο γνωστός "Αγγλος έντομολόγος Ντάρτες, δίνει μιά περιεργή συμβούλη, σύμφωνα με την οποία θ' άποφεύγουμε στο έξης τά τσιμπήματα των έννοχλητικών κουνουπιών. Κατά την γνώμη του κ. Ντάρτες, τά κουνούπια είνε έντομα εις τά όποια έπιδρούν πολύ τά διάφορα χρώματα. Κατόπιν πολλών έντομολογικών πειραμάτων τά όποια έκανε ο "Αγγλος έντομολόγος, κατέληξε στο συμπέρασμα ότι τά κουνούπια άγαπούν όλα τά χρώματα έκτός από το πράσινο, το όποιο τά τρέπει εις... άτακτον φυγήν. Σύμφωνα, λοιπόν, με την άρχή αυτή του κ. Ντάρτες, πρέπει να φροντίζουμε πάντοτε να βάφουμε τους τοίχους της κρεββάτοκάμαρης μας με πράσινα χρώματα, όπως επίσης πρέπει να μεταχειριζόμαστε παραπετάσματα πρασινωπά και κλινοσκεπάσματα που έχουν συνδυασμούς πρασίνων χρωμάτων. Μή ξεχνάτε άκόμα να βάζετε πράσινο άμπαζούρ στο ήλεκτρικό σας.

"Η γνώμη του διασήμου Γάλλου παθολόγου Πώλ 'Εστεθ, την όποιαν παραδέχονται οί μεγαλύτεροι ίατροί της Ευρώπης, είνε ότι πρέπει ναποφεύγουμε την κοινή συνήθεια

που επικρατεί σε πολλούς, οί όποιοι άνοίγουν το στόμα τους όταν βρίσκονται σε άνοιχτό χώρο, νομίζοντας ότι έτσι ύποβοηθούν την λειτουργία των άναπνευστικών όργάνων. Κατά την γνώμη του κ. 'Εστεθ, ή άναπνοή πρέπει να γίνεται με τη μύτη και μόνο μ' αυτή. Η άναπνοή με το στόμα, τις ήμέρες μάλιστα του χειμώνας που ο άέρας είνε ψυχρός, μπορεί να μάς προξενήση πολλά κακά στο λαιμό και στους πνεύμονας. Ο έρεθισμός ο όποιος προξενείται στον λάρυγγα, με τον άέρα, ο όποιος μπαίνει από το στόμα, είνε επιθλαθέστατος και τά περισσότερα νοσήματα του στήθους έχουν την άρχική τους αίτία στην άναπνοή με το στόμα.

άέρα σφυρίζουν τά φλογισμένα συντρίμια και πέφτουν χιλιάδες μέσα στη θάλασσα... Ο κόμης τ' άποφεύγει κι' άπομακρύνεται όλοένα από το θέατρο της καταστροφής...

Μα εξαφνα, ένα φλογισμένο συντρίμι, πέφτοντας από τον ούρανό, τον χτυπάει στο μέτωπο... Το αίμα τρέχει... Συγκεντρώνοντας όλες του τις δυνάμεις, προσπαθεί να γυρίση άνάσκελα... Μα του έρχεται ζάλη και κλείνει τά μάτια...

Ο Χάνουμ όμως είνε κοντά του... Τον παίρνει με το ένα του χέρι, κολυμπάει γρήγορα κ' ύστερ' από λίγο, βγάζει στην άμμουδιά τον λιπόθυμο εύπατρίδη. 'Εκεί, δεν άργεί να τον συνεφέρη με τις φροντίδες του...

Κι' ο κόμης, άνοίγοντας τά μάτια του, βλέπει, στην λάμψη που σκόρπιζε σ' όλη τη νύχτα ή άγγλική ναυαρχίς καθώς τινάζόταν στον άέρα, τον 'Ινδό γονατισμένο μπροστά του, να του φιλάη τά πόδια, εις ένδειξιν ύποταγής και αγάπης...

Τριάντα χρόνια άργότερα, μέσα στο μεγαλοπρεπές πάρκο του πύργου του, στο "Ιλ - ντέ - Φράνς, ο κόμης ντέ Λορρι, στρατάρχης της Γαλλίας πειά, περιποιείται μόνος του τις άγαπημένες του τριανταφυλλίες, ενώ ο λατρευτός του έγγονος κατεβαίνει τις σκάλες του πύργου, οδηγούμενος απ' το χέρι από έναν ψηλό κι' άλλόκοτο γέρο, μ' έπιδερμίδα μαυριδερή, με ύφος τρυφερό και τρομερό...

Είνε ο Χάνουμ, ο παληός μιγάς του πυρπολικού, που δεν χωρίστηκε ποτέ πειά απ' τον κόμητα...

PIERRE DE LANNUX

